

Mi volt Józsué és Káleb titka?

Radu Gavriluț

Elhangzott: 2019. dec. 29-én, Nagyváradon

Mi a feltétele annak, hogy Isten valahol elkezdjen munkálkodni?

Hogyan kezdődött a falak építése a Nehémiás könyvében levő beszámoló szerint? Úgy, hogy volt egyetlen ember. A többiek nem tudták, mi történik, de volt egyvalaki, akit nagyon foglalkoztatott az a szomorú helyzet, hogy milyen állapotban van Jeruzsálem, hogy a falak és kapuk mind le vannak rombolva. Olyan nagy teherként jelent ez meg az ő szívében, hogy már nem tudott másra gondolni, csak erre. Szenvedett attól, amit látott és hallott.

Hogy az Úr elkezdjen valahol munkálkodni, az nem úgy történik, hogy mi eldöntjük: Hozzunk létre egy gyülekezetet! Így nem megy. Úgy sem, hogy bibliaórákat tartunk, és tanulmányozzuk a Bibliát. Így sem megy. Hanem csak úgy, ha a Szent Szellem valakinek a szívére helyezi ennek a terhét, és az a személy megáll ezen a területen – és akkor Isten elkezd munkálkodni.

Az Ószövetségi könyvek nem csupán olyan könyvek, amelyek bemutatnak bizonyos történeteket Izráel múltjából. Ezek prófétikus könyvek a mi számunkra. Mit mondanak nekünk vajon ezek a könyvek, mikor azt mondják, hogy hatszázezer emberből csak kettő ment be Kánaánba? Kettő. A többiek hitetlenség miatt nem mentek be, és azért nem, mert semmibe vették, nem értékelték azt az országot. A saját dolgaikat sokkal fontosabbnak tartották, és emiatt megrekedtek, és nem értek el a végcélba, ahova Isten szeretne volna, hogy eljussanak.

Megszoktuk, és így vagyunk beállítva, hogy azt hisszük, ha az Úrhoz tértünk, akkor ez minden. Nemrég mondta el valaki, hogy amikor az Úrhoz tért, nagyon boldog volt, szinte lebegett. Azt mondtam: elhiszem, hogy ez így volt, de nem vagyok biztos, hogy még ma is lebegsz. Akkor úgy volt, de ma? Ma már nem lebegsz, megrekedtél.

Mi volt ennek a két embernek, Józsuének és Kálebnek a titka, hogy ők bementek Kánaánba? Mikor arról szólok, hogy ők bementek Kánaánba, erre gondolok: elértek a célba, oda, ahova nekünk is el kell jutnunk. Mi volt az ő titkuk? Erről szeretnék röviden beszélni.

Mikor Amálek először támadta meg Izráelt a pusztában, akkor Mózes szólt Józsuének. Hogyan talált rá Józsuéra? Sorsvetéssel? Nem hiszem. Valószínű, hogy Józsuéről kitűnt, hogy jó harcos. Mózessel együtt válogatta ki azokat férfiakat, akik elmentek, hogy Amálek ellen harcoljanak a pusztában. Amálek a mi hústestünket ábrázolja. Ki az a harcos miközülünk, akik itt jelen vagyunk, aki kész lemondani a saját igazáról, kész megítélni saját magát, és igazat adni Istennek? Ilyen egy harcos. Láttuk most is a sok problémát a büszkeséggel, az irigységgel, a féltékenységgel kapcsolatban. Nyilván, először, mint gyermekekben, nem jelennek meg ilyen problémák, de miután eltelik egy bizonyos idő, szeretnénk elől lenni, szeretnénk valamilyen pozíciót kapni magunknak. De nem lehetséges, ha nem tanultuk meg azt, amit Józsué megtanult. Akármilyen szépen öltözől, akármilyen szépen tudsz mosolyogni, ha ugyanaz az ember vagy: hústesti.

Egy másik dolog. Amikor Mózes felment a hegyre, és ott volt negyven nap és negyven éjjel, Józsué is ment vele. Mózes Isten jelenlétében volt, Józsué pedig ott volt valahol egyedül. Ott ült negyven nap és negyven éjjel, azok közt a körülmények közt; ott maradt és várta Mózes, hogy lejöjjön. Negyven nap és negyven éjjel! És amikor a hegyről lejöttek, és Mózes a táboron kívülre helyezte a sátorát, Józsué nem jött ki a sátorból. Ott maradt végig a sátorban. Mózes kijött, és ment a néphez, de Józsué ott maradt a sátorban.

Nagyon sok ideig próbáltam megérteni azt, amit az ige mond kettejükéről: más szellem volt velük. Azt mondtam: természetesen, ha más szellem volt velük, akkor ők mások voltak. De mi a helyzet a velünk?

Nézzétek, mit mond a Józsué 14,6-15: „Ekkor odamentek Józsuéhoz Júda fiai Gilgálba, és a kenizsi Káléb, Jefunne fia ezt mondta neki: Te tudod, mit mondott felőlem és felőled az ÚR Mózesnek, Isten emberének Kádés-Barneában. Negyvenesztendő voltam, amikor elküldött engem Mózes, az ÚR szolgája Kádés-Barneából, hogy kémleljem ki a földet, és én olyan hírt hoztam neki, amilyen a szívemből jött. Testvéreim azonban, akik velem együtt jöttek, elrémítették a nép szívét. De én mindenben híven követtem az URat, az én Istenemet.

És megesküdtött Mózes azon a napon e szavakkal: Bizony, az a föld, amelyre lábad lépett, a tied és fiaidé lesz örökségül mindörökké, mert tökéletesen követted az URat, az én Istenemet. Most pedig, íme, az ÚR életben hagyott engem, ahogy ígérte. Most van negyvenöt esztendeje, amióta az ÚR szólt e dologról Mózesnek, amikor Izráel a pusztában bolyongott. És most, íme, nyolcvanöt esztendő vagyok. Még ma is olyan erős vagyok, amilyen azon a napon voltam, amikor elküldött engem Mózes. Amilyen akkor volt az erőm, most is olyan az erőm a harchoz és a járásra-kelésre. Most azért add nekem ezt a hegyvidéket, amelyről szólt az ÚR azon a napon. Mert magad is hallottad azon a napon, hogy anákok vannak ott és megerősített nagy városok. Hátha velem lesz az ÚR, és kiűzöm őket, ahogy megmondta az ÚR.

És megáldotta őt Józsué, és odaadta Hebrónt Kálébnak, Jefunne fiának örökségül. Így lett Hebrón a kenizsi Kálébé, Jefunne fiáé örökségül mind e mai napig, mivel tökéletesen követte az URat, Izráel Istenét. Hebrón neve pedig azelőtt Kirjat-Arba volt. Mert Arba volt a legnagyobb ember az anákok között. A föld pedig megnyugodott a harctól.”

Testvérek, ha Isten Szelleme lakozik bennünk, ez a Szellem olyan, hogy mindig többre vágyik. Nem leszel megelégedve azzal, amit elértél.

Abban az időszakban, amikor mind elbátortalanodtak, mielőtt be kellett volna menniük az országba, Kádés-Barneánál, amikor a tíz kém befeketítette az országot Izráel gyermekei előtt: 4Mózes 13,31-33: „Jóllehet Káléb csendesítette a Mózes ellen háborgó népet, és azt mondta, bátran fölmehetünk, és elfoglalhatjuk azt a földet, mert kétség nélkül megbírunk vele, de a férfiak, akik fölmentek vele, azt mondták: Nem mehetünk az ellen a nép ellen, mert erősebb nálunk. És a kikémlelt földnek rossz hírért vitték Izráel fiaihoz. Azt mondták: Az a föld, amelyen átmentünk, hogy kikémleljük, olyan föld, amely megemészti lakóit. Az egész nép is, amelyet ott láttunk, szálas emberekből áll.”

4Móz 14,5-9: „Akkor arca borult Mózes és Áron Izráel fiai gyülekezetének egész közössége előtt. Józsué pedig, Nún fia és Káléb, Jefunne fia, akik a föld kémlelői közül valók voltak, meghasogatták ruhájukat, és azt mondták Izráel fiai egész gyülekezetének: A föld, amelyen átmentünk, hogy kikémléljük, igenigen jó föld. Ha az ÚRnak kedve telik bennünk, akkor bevisz minket arra a földre, és nekünk adja azt a tejjel és mézzel folyó földet. Csak ne lázongjatok az ÚR ellen, ne is féljetez annak a földnek népétől, mert ők nekünk csak olyanok, mint a megenni való kenyér. Eltávozott tőlük az ő oltalmuk, de mivelünk velünk van az ÚR. Azért ne féljetez tőlük!”

Ez a két ember harmincnyolc évig vándorolt a többiekkel együtt a pusztában. Nekik nem kellett volna vándorolniuk a többiekkel, mert ők ott Kádes-Barneánál készek voltak bemenni már akkor, hiszen mindez a harmincnyolc éves vándorlás előtt történt. Ők készek voltak, hogy bemenjenek az országba. És mégis harmincnyolc évet vándoroltak a pusztában a többiekkel együtt! Tudjátok miért? Az Úr nem akarja, hogy csak egyvalaki menjen be. Isten az egész népre tekintett. Ha úgy gondolkozom, hogy én szeretnék bemenni, és én jól vagyok, mit érdekel engem más, akkor nem jól gondolkozom. Ők ketten együtt vándoroltak a néppel, és biztosan figyelő szemmel kísérték őket a többiek. Látták, hogy ők hogyan élnek. És tudjátok, mi lett ennek az eredménye? Az egész következő generáció fel lett készítve, hogy bemenjen az országba, és be is mentek.

Ha nem félünk, ha nem hátrálunk meg a problémáktól, és nem látunk valami áthághatatlan hegyeket magunk előtt, akkor bennünket is az a Szellem vezet. Mi, akik hittünk, mindnyájan rendelkezünk ezzel a Szellemmel. Ő itt van bennünk. Mielőtt megtérünk, azt mondjuk: Uram, Istenem. De mióta megtértünk, mit mondunk? Abba, Atyám! Teljesen megváltoztunk. Az a vágy kell, hogy legyen bennünk, hogy többet szeretnénk, hogy ne hátráljunk meg, és így szóljunk: én nem hátrálok meg, nem akarok meghátrálni! Ha egyedül vagyok, akkor sem akarok meghátrálni! Nem akarok félni, az Úr velem van, Ő megígérte. Az ilyen emberek megtapasztalják, mit jelent Kánaán. És a többiek? Ha megelégszel azzal, amire eljutottál, megelégszel bizonyos dolgokkal, akkor nem jutsz tovább. Józsué és Káléb nem ilyenek voltak. Ők mások voltak, és tudjátok mit kapott Káléb? Hebront. Tudjátok, mit jelentett Hebron Izráel számára? Hebron a Kánaán Kánaánja. Ez volt az országban a legszebb hely, és Káléb ezt kapta meg örökségül.

Az Úr helyezze a szívünkre ezt a vágyat – mert mit tudnánk mi tenni? Tudunk mi törekedni, eltökélni magunkat? El tudjuk határozni, hogy az idén mások leszünk? Ugyanolyanok leszünk. De ha az Úrhoz közeledünk, és kérjük: Uram, munkáld meg Te az életemben! Kijöttem Egyiptomból, sok dolgot tapasztaltam meg Veled, de vajon bementem-e a teljességbe?

Nézzétek, itt közöttünk, hány testvér hordoz felelősséget a gyülekezetben? Ez nem azt jelenti, hogy én mondom meg nektek, hogy ki mit tegyen. Ez nem felelősség. A felelősség az, ha az ember belül tudja, hogy mit kell tennie. Lehet, hogy egy nap X testvér megunja, és azt mondja: többet nem kérdezem meg, ki akar a héten takarítani. Mondja most már más. Ha így tenne, csalódott lennék.

Az Úr azt akarja, hogy valamit megértsünk. Szeretné, hogy megértsük, Ő szeretne valamilyen felelősséget a mi vállainkra is helyezni. Lehet, hogy valami nagyon kicsi dolgot. Az Úr

munkálkodjon, testvérek, ebben az évben. Meglehet, hogy ez az utolsó év. Lehet, hogy nem élünk meg több évet. Az Úr eljön, és mi lesz velünk? Két személy ment be Kánaánba. Imádkozzunk, kérjük, hogy az Úr munkálkodjon a szívünkben, hogy többre vágyjunk. A Szent Szellem érintse meg a szívünket, hogy valóban így legyen. Ámen.